

CARDUCCI, SWINBURNE, MISTRAL

Σεμνή τῆς Λύρας Εὐρωπαϊαίς τριάδα !
Στὸν Ἰταλό, στὸ Βρετανό, στὸν ἄλλο
ποῦ μὲ τῆς Προβηγίας τὴν ὁμορφάδα

τὸ τραγούδι του μέστωσε, μεγάλο·
Σ' ἐσᾶς ὁ νοῦς μου πάει, καὶ τὰ φτερά μου
δειλὰ μὲ φέρνουν πρὸς ἐσᾶς νὰ ψάλω

χαρμόσυνο σκοπὸ εἴαν κάποιον γάμου.
Τὴν ὥρα ποῦ ἡ πατρίδα μου, σὲ χρόνια
δίσεχτα περασμένα, συρτῆ χάμου,

ξάπλωσε στοῦ πολέμου τὰ κανόνια
χέρι ἀνήμπορο ἀκόμα γιὰ τὴ νίκη,
'Εσεῖς, ἀπάνου ἀπὸ τὰ καταφρόνια

κι ἀπ' τὸ σπαθὶ δισταχτικὸ στὴ θήκη,
τραγούδια τῆς προσφέρατε λατρείας·
τὰ βλογήσαν ἡ Μοῦσα, ἡ Χάρη, ἡ Δίκη.

— Πότισ' ἐσένα ὁ Μέλης τῆς Ἰωνίας,
κι ἂν ἡ λαμπρὴ Γαλλία σ' ἔχει γεννήσει !
— Τῶν ὄρθρων τῶν Ἑθνῶν κ' ἐσὸν Ἡσαΐας,

τοῦ Μπαῦρον ἡ χολὴ μὲ τὸ μεθύσι
τοῦ Σέλλεϋ !—Κ' ἐσὸν μὲ τοῦ Ὁρατίου
τὴ μαστοριά ποῦ ρύθμισες τὴ βρῦση

τοῦ στίχου σου καὶ λάμπρυνες τοῦ θείου
Ντάντε τὴ γλώσσα καὶ τοῦ Λεοπάρδη !
Κ' οἱ τρεῖς, παιδιὰ τοῦ τραγουδιοῦ τοῦ ἁγίου,

κι ὁ ἕνας ποῦ ἐδῶ παλεύει ἀκόμα, ὦ βάρδοι,
κ' οἱ δύο, τῶν Ἠλυσίων οἱ ἀρασμένοι,
στοὺς τρεῖς λιβάνια οἱ στίχοι μου καὶ νάρδοι.

Περήφανος, τί σκέψη μιὰ μ' εὐφραίνει,
τῆς Λύρας εὐρωπαϊαίς τρανὴ τριάδα·
εἴαν τὴν ἀρχαία, κ' ἡ καταφρονημένη

τοὺς ὕμνους σας ἀξίζει ἡ νέα Ἑλλάδα.
'Απάνου ἀπ' τῶν πολέμων τίς γοργόνες
κι ἀπὸ τῆς Ἐρινύας τὴν ἀγριάδα

τοῦ παλατιοῦ τοῦ Λόγου νὰ οἱ κολῶνες !
Τοῦ ποιητῆ καὶ τοῦ σοφοῦ βυζάστρα,
σὲ ξανοίγω· τοὺς γαληνοὺς αἰῶνες

θαμπώνεις ποῦ ξανὰ τραβᾶς πρὸς τᾶστρα !

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ

Ἦρθανε ἀπὸ τὴ Σαλονίκη, μείνανε δυὸ τρεῖς
μέρες στὴν πόλη μας, καὶ τραβήξανε ὕστερα γιὰ
τὴν Ἠπειρο.

Ἦσυχα ἦσυχα ἦρθανε καὶ ἦσυχα ἦσυχα φύγα-
νε τὰ τιμημένα παληκάρια. Σὰν κορίτσια ντροπα-
λά. Καὶ τί ὁμορφιά ποῦ τὴν εἶχανε ἔτσι ποῦ γυρί-
ζανε στοὺς δρόμους, ἀξούριστοι, μὲ λιωμένα παπού-
τσια οἱ περσότεροι, μὲ ξεθωριασμένες, ποῦ καὶ ποῦ
καὶ ξεσκισμένες τίς στολές, μὲ τίς μπαλάσκες τους
ξεγδαρμένες, οἱ ἥρωϊκοὶ μας νέοι, οἱ πρῶτοι πολεμι-
στάδες ποῦ μᾶς ἦρθανε γιὰ λίγες μέρες στὴν πόλη
μας καὶ τὴν ὁμορφήνανε !

Πολεμήσανε λοιπὸν ποῦ λές αὐτοί, κύριε, καὶ
κακοπάθανε καὶ τὰ κορμιά τους λιγνέψανε ἀπὸ τίς
πορείες καὶ ἀπὸ τίς λογῆς στέρησες καὶ παίξανε
τὴ ζωὴ τους ἀπειρες φορές, γιὰ νὰ σοῦ φέρουνε
στὸ πιάτο τὴ Νίκη, νὰν τὴ γευτεῖς ἡ ἀφεντιά σου,
ποῦ κάθεσαι στοῦ Ζαχαράτου καὶ ρουφᾶς ἡδονικά
τὸν καφέ σου καὶ συζητᾶς, ἡ τοῦ λόγου σου ποῦ
μοῦ γυρίζεις κορδωμένος στὴν ἐδὸ Σταδίου μὲ τὰ
καλοστριμένα μουστάκια σου καὶ τὸ φρεσκοσιδερωμένο
χακί σου καὶ τίς βερνικωμένες μπότες σου — στρα-
τιώτης δὲ καὶ λόγου σου προσκολλημένος σὲ κανένα
γραφεῖο ἢ σὲ καμιὰ ὑπερεσία εἰδικὴ γιὰ νὰ μὴ χά-
σεις τὸ ραχάτι σου ἢ γιὰ νὰ μὴ μοῦ τσαλακώσεις
λίγο, μαθές, τὴν ἀκριβὴ καὶ πολύτιμη ζωούλα σου.

Μὰ δὲ σὲ ἀδικῶ, κύριε, δὲν ἀδικῶ καὶ τὸν ἐαυ-
τό μου. Ἄ δὲ σηκωνόμαστε ὅλ' οἱ ἀπόλεμοι καὶ οἱ
φυγοπόλεμοι μὲ σέβας στὸ εἶδά τους κι ἂ δὲ φωνά-
ζαμε ζήτη κι ἂ δὲ χτυπούσαμε τὰ παλαμάκια, δὲν
τὸ κάναμε ἀπὸ ἀδιαφορία μὲ ἀπὸ κάπια ντροπή,
ἀκόμα κι ἀπὸ κάπιο σάστισμα, ποῦ βλέπαμε τόσο
γλήγορα τοὺς νικητὲς ἀνάμεσὸ μας — πόσες μέ-
ρες περάσαμε ἀπὸ τότε ποῦ τοὺς ξεπροβοδούσαμε
γιὰ τὰ Σύνορα ; — καὶ δὲν τὸ πιστεύαμε. Ὁρτόσο
ἡ ψυχὴ μας γονάτιζε στὸ διάδα τους καὶ ἡ βνωμο-
σύνη κόχλαζε μέσα μας κι ἂς μὴν ἀνέβαινε ὡς τὰ
χεῖλη.

Θὰ κοπεῖ, λένε, μετάλλιο εἰδικὸ γιὰ τοὺς πολε-
μιστάδες. Νὰ κοπεῖ καὶ νὰ δοθεῖ σὲ ὄλους, ὅσοι πο-
λεμήσανε, ἀπὸ τὸ Διάδοχο Ἰσαμε μὲ τὴν τελευταῖο
στρατιώτη. Καὶ νὰ ψηφιστεῖ μάλιστα καὶ νόμος με-
θαύριο ποῦ νὰν τοὺς ὑποχρεώνει νὰν τὸ φοροῦνε νύ-
χτα μέρα τὸ μετάλλιο αὐτό.

Ἄξιζει Ἰσαμε ποῦ νὰ λείψει κι ὁ τελευταῖος πο-
λεμιστὴς τοῦ 1912 ἀπὸ τὴ γῆς νὰν τονε βλέπουνε
οἱ ἔμμεθοι του καὶ νὰ τὸν τιμοῦνε ξεχωριστά.

Ἐἶτανε μεγάλο τὸ 21 μας, μὰ καὶ τὸ 912 δὲν